

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1192/2017
01.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Радосав Гвоздић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3397/16 од 30.12.2016. године, у седници већа од 01.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3397/16 од 30.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 276/15 од 18.02.2016. године, у ставу 1. изреке, одбија се тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете на име моралне сатисфакције као лицу неосновано лишеном слободе плати 5.023.902,00 динара и на име накнаде материјалне штете због изгубљене зараде 550.000,00 динара, укупно 5.573.920,00 динара са законском затезном каматом на износ од 5.573.920,00 динара почев од 08.02.2011. године до коначне исплате. У ставу 2. изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3397/16 од 30.12.2016. године, потврђује се пресуда Вишег суда у Београду П 276/15 од 18.02.2016. године, а жалба тужиоца одбија као неоснована.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), па је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих би се она могла изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је лишен слободе 10.03.2010. године због постојања основане сумње да је извршио кривично дело изнуде у покушају из члана 214. став 3. у вези са ставом 1. КЗ и то на основу решења истражног судије Вишег суда у Сремској Митровици Ки 106/10 од 12.03.2010. године, а на основу одредбе члана 142. став 1. тач. 2. и 3. ЗКП. Тужилац је у притвору провео укупно 335 дана односно до 08.02.2011. године када му је решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 5777/10 од 08.02.2011. године притвор укинут. Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 33/11 од 26.03.2012. године тужилац је оглашен кривим да је као саизвршилац извршио кривично дело изнуде у покушају из члана 214. став 3. у вези са ставом 1. КЗ у вези чл. 30. и 33. КЗ при чему је изречена казна затвора у трајању од две године с тим да је та пресуда преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1694/12 од 04.02.2014. године у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је тужилац ослобођен од казне због тога што је добровољно одустао од извршења кривичног дела изнуде. Тужилац је породичан човек, има супругу и двоје деце а живи у ... и има угоститељски објекат који је пре његовог лишења слободе добро приходовао, а након изласка из притвора изгубио је доста клијената. Раније је био два пута осуђиван али не за истоврсна дела с тим да је од последње осуде прошао дужи временски период. Тужилац се пре подношења тужбе обратио туженој са захтевом за накнаду материјалне и нематеријалне штете али по том захтеву није одлучено.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужиочев тужбени захтев, којим је он тражио накнаду материјалне и нематеријалне штете због неоснованог притвора, с тим што првостепени суд налази да је тужбени захтев неоснован због тога што је тужилац својим радњама допринео одређивању и продужењу притвора док другостепени суд сматра да је тужиочев тужбени захтев неоснован због тога што се у конкретном случају тужилац не може сматрати неосуђеним лицем па отуда нема основа за накнаду штете услед неоснованог притвора.

Законик о кривичном поступку ("Службени гласник РС" 58/04... 76/10), који је важио у периоду у коме је тужилац био у притвору у члану 560. прописује ко има право на накнаду штете. Тако ставом 1. се предвиђа да то право има лице које је било у притвору, а није дошло до покретања кривичног поступка или је поступак обустављен правноснажним решењем или је правноснажном пресудом ослобођено од оптужбе или је оптужба одбијена. Исто право има и лице које услед грешке или незаконитог рада органа неосновано лишено слободе или је задржано у притвору дуже времена него што траје казна на коју је осуђено или времена на које је притвор одређен. У конкретном случају, према тужиоцу је притвор одређен законитим решењем надлежног суда, а током поступка тужилац ничим није доказао да је приликом доношења решења било неправилности у раду суда као надлежног државног органа. Отуда без сумње тужиоцу не припада право на накнаду штете по члану 560. став 1. тач. 3. и 4. ЗКП (незаконит

рад). Тужилац је био у притвору након чега је покренут кривични поступак у коме је он одлуком првостепеног суда оглашен кривим за почињено кривично дело и одређена му је затворска казна у трајању од две године. Другостепени суд је својом пресудом тужиоца такође огласио кривим за саизвршиоца кривичног дела изнуде у покушају али га је ослободио од казне. То значи да покренут кривични поступак није обустављен правноснажним решењем или правноснажном пресудом да је окривљени ослобођен од оптужбе или да је оптужба одбијена. Када се то има у виду онда произилази да је правилно другостепени суд нашао да у конкретном случају нема основа за накнаду штете коју тужилац потражује у овом спору.

Није од значаја истицање ревизије контрадикторности између разлога за притвор у првостепеној и другостепеној пресуди, јер се у конкретном случају ревизијом напада другостепена пресуда, а у њој је правилно примењено материјално право када је одлучено о тужбеном захтеву односно правилно је утврђено да не постоји правни основ за накнаду штете тужиоцу јер се он не може третирати као лице које није осуђено. Самим тим, тужилац и није лице које је неосновано лишено слободе, па отуда позивање ревизије на праксу Европског суда или упоредно право није од значаја у овом случају.

Како се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност другостепене одлуке то је ревизија као неоснована одбијена, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић